

LOV OG EVANGELIUM

Gitt ut av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon

Nr. 7

15. September 1982

18. årgang

Jeg vil love Herren til enhver tid

Av Øivind Andersen

Vi takker deg , Herre Jesus, for at vi alltid kan komme frem for ditt åsyn, alltid hører du, alltid tar du imot oss, alltid er du rede til å hjelpe dem som tar sin tilflukt til deg. Hjelp oss å rekne med det, hjelp oss å bruke den rett som du har gitt oss til å be til deg, Herre, og stole på ditt navn. Amen.

I Salme 34,1-11 skal vi nu lese: Av David, da han tedde seg som vanvittig for Abimelik, og denne jog ham fra seg, og han gikk bort. Jeg vil love Herren til enhver tid, og hans pris skal alltid være i min munn. Min sjel skal rose seg av Herren; de saktmodige skal høre det og glede seg. Pris Herrens storhet med meg, og la oss sammen opphøye hans navn! Jeg søkte Herren, og han svarte meg, og han fridde meg fra alt det som forferdet meg. De så opp til ham og strålte av glede, og deres åsyn rødmet aldri av skam. Denne elendige ropte, og Herren hørte, og han frelste ham fra alle hans trengsler. Herrens engel leirer seg rundt omkring dem som frykter ham, og han utfrir dem.Smak og se at Herren er god!

Salig er den mann som tar sin tilflukt til ham. Frykt Herren, I hans hellige! For intet fattes dem som frykter ham. De unge løver lider nød og hungrer, men den som søker Herren, fattes ikke noget godt. Og vers 23: Herren forløser sine tjeneres sjel, og ingen av dem som tar sin tilflukt til ham, dømmes skyldig. Amen.

Denne salmen er skrevet i en underlig situasjon, eller ut fra en underlig situasjon, som jeg ikke skal komme inn på. Den er antydet for oss i begynnelsen av salmen. Men desto sterkere kommer det frem som salmen begynner med: *Jeg vil love Herren til enhver tid.* Gjør du det? Har du prøvd å love Herren til enhver tid! La oss takke Herren for alle hans gaver, sier vi av og til, og det er jo det minste vi kunne gjøre. Ja, jeg kunne ha lyst til å si, det skulle bare mangle at vi ikke skulle takke Herren for hans mange gode gaver, og allikevel er jeg redd for at vi forsømmer det også. Men har du prøvet å takke Herren når du er nedfor,når du har det vondt, når det er mørkt, når du synest alt svikter, når du tviler på din

egen guds frykt, når dine synder ankla-
ger deg, og en ting til, har du prøvet å
prise Herren når du har stelt deg dumt,
når du har gjørt det du ikke burde gjøre,
og du ser din situasjon som er så håpløs
og trøstesløs.

Det skal du lære av denne salmen, det
er nemlig det den vil ha frem her, det er
det David vidner her: Jeg vil love Herren
til *enhver* tid. David hadde stelt til man-
ge ting, og David ble ikke den han var på
grunn av seg selv, nei det var på grunn
av Herrens miskunnhet han ble den han
ble, det var fordi David reknet med Her-
ren og gjorde det som kommer til ut-
trykk her. Han satte sin lit til Herren un-
der alle forhold, han priste og lovet Her-
ren til enhver tid, hans pris skal alltid
være i min munn.

Det er underlig hvor meget ondt vi blir
bevart fra når vi priser Herren. Ordene
kan føre oss ut av det verste uføre. Vet
du hva det kommer av? Jo, når du priser
Herren uten at du synest du har noen
grunn til det, da stoler du på Herren selv
forstår du, da er det hans løfte og hans
ord du setter din lit til. Da har du ikke
noe hos deg selv å rekne med, da blir det
Herren, da blir det hans frelse, og da
kommer alt det som Herren har lovt, til-
sagt deg i sine løfter. Derfor er det noe
uforklarlig og ubegripelig stort dette:
Hans pris skal alltid være i min munn.
Min sjel skal rose seg av Herren.

Sjel det står her, som forresten over
alt i det Gamle Testamentet, det står for
hele vår person. Ikke sjelen i motsetning
til legemet, men for hele vår person, for
den jeg er og som jeg er, så roser jeg meg
av Herren; min sjel skal rose seg av Her-
ren, jeg roser meg av Herren, ikke av

meg selv. De saktmodige kommer til å
høre det. De saktmodige, det betyr alle
mennesker som setter sin lit til Herren,
det betyr nettopp de menneskene som
ikke stoler på seg selv, men på Guds løf-
ter, de kommer til å høre det, de legger
merke til den som roser seg av Herren.
Det er med andre ord utelukket å rose
seg overfor Herren, det er ikke meg og
mitt, det er ikke mine gjerninger, ikke
mine prestasjoner, ikke min fortjeneste,
men akkurat motsatt, det er på tross av
meg, og det er på tross av hva jeg har
fortjent, det er for det som Herren har
fortjent, det som Jesus har fortjent, det
som jeg slett ikke skulle ha, det som jeg
ikke har fortjent får jeg fordi jeg roser
meg av Herren.

Har du prøvd dette? Kunne det ikke
være ett forsøk verd, du som hører på
meg? Du er så nedfor i dag, kanskje du
er det ofte, og du som har syndet, du
som har stelt deg så ille. Enn om du nå
begynte å sette din lit til Herren, om du
nå begynte å love og prise Herren. Jam-
men, går dette an? sier du. Ja, det går
an, og da setter du din lit til Herren når
du gjør det, og når du nå ingen grunn
har hos deg selv til å gjøre det, setter du
din lit til Herren, og så får du det Herren
har fortjent. Og da hører du det er ikke
småting.

Jeg kan ikke stanse for alle detaljer
her, for tiden rekker ikke til det, som du
nok skjønner. Men du hører her: *Jeg*
søkte Herren og han svarte meg. På hvil-
ken måte? Han søkte Herren da han ro-
ste seg av ham, da han lovet Herrens
navn til enhver tid, da hans pris alltid
var i hans munn. Når jeg gjør det, da
kan jeg med sannhet si: *Jeg søkte Her-*

Bladet Lov og Evangelium

Bladet blir sendt til alle som sender eksp., namn og adr.
 Bladet blir halde oppe av frivillige gaver.
 Eksp.: O. Dyrøy, 5620 Tørvikbygd.
 Alt som har med bladet sin eksp.
 blir sendt dit, som tinging, opppseining
 og adresseforandring.
 Gaver til bladet. Postgiro 5 68 21 33.
 Red. Amund Lid, post 5600 Norheimsund.
 Tlf. (055) 51 080.

Norsk Luth. Lekmannsmisjon

Form. Ragnar Opstad
 Opstadv. 38, 4350 Nærøb Telf. 04-433685.
 Kass. Sverre Bohn, 5601 Norheimsund.
 Postgiro 5 68 21 33. Bankgiro
 Vikøy Sparebank 3530.21.00932.

ØYSTESE TRYKKERI A/S

ren! og han svarte meg, og han fridde meg fra alt det som forferdet meg.

Det som forferder meg, er alt det som jeg har stelt i stand med min synd, det som jeg skulle fortjent dersom det hadde gått etter det jeg hadde fortjent, det er det som forferder meg. Det har Jesus fridd meg fra, han svarte meg, han fridde meg fra alt det som forferdet meg, og jeg får se opp til ham og stråle av glede ved å se på Jesus, ikke på meg selv, men ved å se på ham. Og det står: Deres åsyn rødmet aldri av skam. Nei, vi blir ikke til skamme når vi ser på Jesus.

Når vi ser på oss selv, da får vi ta skammen etterpå. Den som søker sin egen ære, han søker noe som han ikke har fortjent, han må siden ta megen ydmykelse som han virkelig HAR FORTJENT. Det er farlig å søke sin egen ære, for der venter en fornedrelse som

en har fortjent, for den som opphoyer seg selv kommer til å bli fornedret. Den derimot som fornedrer seg selv, det vil si stiller seg på den plassen hvor en virkelig hører hjemme, bekjenner vår synd, sier sant om oss selv, blir plassert der hvor han ikke hører hjemme, hvor Herren selv hører hjemme.

Er ikke dette underlig? Vi fornedrer oss selv, og blir opphøyet, opphøyet på Guds Sønns plass, der vi skal få være, og alle Guds Sønns rettigheter kommer til oss.

Nei, vårt åsyn rødmer ikke av skam når vi ser opp til Herren, men vi har all grunn til å skame oss når vi ser på oss selv. David sier: den elendige ropte, og Herren hørte og frelste ham fra alle hans trengsler. Dette er sagt av Herren og om Herren før hans komme i kjød, at Herren er vårt vern, han er trent om oss, som et gammeldags uttykk meget godt sier det, Herren omgir oss, omslutter oss på alle kanter, han er vårt skjold, står det, og slik kunne jeg fortsette, og nå hører du det. Jeg vil bare avslutte med slutten: Ingen av dem som tar sin tilflukt til ham dømmes skyldig. Du er frikjendt du som tar din tilflukt til Jesus, fordi han har tatt bort dine synder. Og hva sier du så til det?

Kjære deg som hører dette, skulle ikke dette virke at du tar din tilflukt til Jesus i denne stund? Amen.

Avskrift etter lydband fra den Lutherske Timen i Norea Radio, med løyve fra Andersen og Norea, ved A. L.

Berit Berg:

ER GUD TIL?

En flokk skoleungdom var samlet til et møte. Noen var ikke så pur unge heller. Vi var såkalt voksne folk.

Det ble sagt at vi skulle få lov — etter tur — å fortelle noe vi hadde opplevd, som for oss var det beste bevis for at Gud er til.

Og det ble i kveldens løp fortalt mange forunderlige historier om Guds inngrep på de forskjelligste måter. Noen var blitt varslet og hindret i sine planer, andre ble reddet på merkelig vis. Noen var blitt helbredet, andre hadde *sett* noe eller *hørt* noe. Det var trosstyrkende å høre på. Og hjertet ble overveldet av den tanken at Gud *ser* — *vet* — *og kan* alt han vil. Han eksisterer.

Så kom turen til meg. Jeg hadde også opplevd forskjellig, noe så uforklarlig at det gikk *slik!* Jeg hadde fått hjelp i rett tid, og visste selv at det var Herrens hjelp. Jeg var blitt ledet så rart noen ganger.

Men kunne det ikke bortforklaries som *bevis* for at Gud var til? Kom jeg ut for de virkelig «skarpskodde», så ville de finne en forklaring, og rive det fra meg. Og jeg ville ikke vært i stand til å hamle opp i en slik debatt. For det er så mye mellom himmel og jord som ikke kan forklaries, sier man. Og slikt opplever også de som ikke har med Gud å gjøre i det hele tatt, sier man også. Endatil de som ikke tror at Gud eksisterer, opplever liknende ting, får vi høre.

Mens jeg satt der og ikke fikk ro med å fortelle noen av mine «merkelige» opplevelser, måtte jeg levere det klarest

bevis som jeg til dags dato har funnet: « — at det virkelig går an å få fred med Gud.

For det er platt umulig for et menneske!

Har du prøvd?

Når sjelen har vært pisket avgårde i et intenst strev etter å få bort det onde du har gjort, å få gjort det godt igjen, — strev etter å leve slik at Gud en dag kunde behage å gi deg fred i bytte. Men det glapp, — gang på gang for deg. Og synden ble mer påtrengende. For den *bodde* i deg. Hat og bitterhet ble mer uovervinnelig, mer heslig, mer straffbar. Synden var noe som ble mer levende jo mer du prøvde å ta livet av den. Og *freden* med gud uteble. — — Da stod du fast!

Det er *håpløst*, ropte du i ditt innerste. Det er umulig! Det er ikke mer å satse på. Jeg kan like godt gi opp, jeg går fortapt likevel! Jeg *vil* jo synde. Å for en tilstand!

Kjenner du denne melodien, kjære leser?

Men så fikk du *lese* — eller *høre* — eller minnes — at det var en annen som også ropte en gang, — på et kors. Men han ropte: — DET ER FULLFØRT!

Hva for noe da er fullført?

Jo, din fred med Gud! Det som du kaver med å få i stand har *han ordnet* for deg. Gud selv har lagt *all* din *håpløshet* — *all* din *synd på ham*, for at han skulle gå i ditt sted og sone den, bære den bort fra Guds åsyn så han aldri ser den mer. Og du selv skal aldri møte den igjen.

Se det Guds lam som bærer bort din synd!

Jeg er din fred med Gud, roper Jesus.

Fri fra menneskefrykt

Av Carl Fr. Wisløff

«Se jeg sender eder som får midt i blant ulver. Vær derfor kloke som slanger og enfoldige som duer. Men vokt eder for menneskene, for de skal overgi eder til domstolene og budstryke eder i sine synagoger, og I skal føres frem for landshøvdinger og konger for min skyld og til vitnesbyrd for dem og for hedningene. Men når de overgir eder, da vær ikke bekymret for hvorledes eller hva I skal tale, for det skal gis eder i den samme stund hva I skal tale.» Matteus 10, 16—19.

Menneskefrykt — hva er det vi mener med det ordet? La meg aller først få lov å foreta en liten avgrensning og si hva jeg ikke tenker på i denne stund. Det finnes jo en slags menneskefrykt som alle kjenner noe til. En kan føle angst i forhold til andre mennesker, og noen har dette i særlig grad. Det finnes noen som er menneskesky, som det heter. De tør nesten ikke gå der hvor der er mange

Kom vi bort fra emnet? Var det ikke bevis på at Gud er til vi skulle snakka om?

Jo, det var det.

Når dette med «Jesus i vårt sted», går opp for vårt syndige og håpløse hjerte, da spør vi ikke andre, da, vet vi at Gud er til.

Det stemmer med Guds ord, ser du.

Vil du finne ham, og vite om han er til, så har han satt deg stevne i sitt ord. Der sier han at det finnes ikke syndenes forlatelse, fred og håp andre steder enn i Jesus. Og i Jesus iar han seg finne!

«Du kjem ikkje utanom Jesus»

Det stemmer med Guds ord.

Og det stemmer med erfaringen.

Fra Evangelisten.

mennesker, de blir forfjamset og vet ikke å føre en samtale med fremmede folk.

Det er ikke det vi snakker om her. Nei, når det her er tale om menneskefrykt, da er det i en bestemt sammenheng. Nemlig den menneskefrykt som hindrer noen i å omvende seg. Den frykt for menneskene som vil hindre oss i å bekjenne åpent hvem vi tror på. Og den menneskefrykt som vil hindre oss i å gjøre opp for våre synder der hvor man burde gjøre det.

For en kristen er dette veldig alvorlige saker. For her er det nemlig en sak som vi må gjøre oss klar, og det er at en kristen er fremmed i verden og vil alltid være det. Legg merke til hva Jesus sier her: vokt dere for menneskene, for de skal forfolge dere. Og det sier Jesus mange steder. Ta nå Johannes 15, vers 20. Der sier Jesus: *En tjener er ikke større enn sin herre, og har de forfulgt meg så skal de også forfölge eder.*

En kristen vil alltid være et fremmedelement i verden. Verden forstår ham ikke. Og apostelen Jakob sier i 4. kapittel og 4. vers at «den som vil være verdens venn, han blir Guds fiende». Ja, dette er ikke akkurat det som vi hører oftest nå for tiden. Nå hører vi jo helst at kristne skal gå med verden. Du må ikke skille deg ut. Du må heller følge med. Gå med på dansemoro, og følg med både her og der; skill deg ikke ut, men vær som en av dem, så blir det bra.

Har du hørt det? Ja, det har du hørt og lest. Og så sier de at den kristne skal jo være salt, og saltet må ikke være i en pose for seg, men det må være i grøten. Og det betyr at man skal blande de kristne opp i verden og alr dens vesen. Saltet skal være i grøten. Vel, det er naturligvis ganske sant når det gjelder grøt. Men når vår Herre Jesus snakker om salt, da er poenget at saltet er unnerledes og har en kraft i seg. De troende Guds barn skal påvirke ver-

den ikke ved å være lik verden, men ved å være annnerledes. Sånn var det i den eldste tid «da kristendommen stod som tre med sterkest rot og frukt som purpur og som sne». Da var de ikke så lik verden som mulig, men de var forskjellig fra verden. Og det var det som ga dem deres kraft.

Da blir man ikke populær. Og da gjelder dette: Den som vil være verdens venn, han blir Guds fiende. Når *det* er situasjonen, går det gjerne sånn da at den som står på valg og skjønner at det riktige nå var å omvende seg, han kan bli så full av menneskefrykt. Uff nei, det der blir for mye, jeg orker ikke. Og den som er en kristen, han vet at jeg burde vitne om Jesus og tone flagg. Men det koster så mye. Menneskefrykten kan gripe en. Og det er noe som vi kjenner til alle sammen.

Det er mange eksempler i Bibelen på hvordan menneskefrykt kan bøye noen, og hvordan noen får nåde av Gud til å overvinne menneskefrykten. Trykket fra verden kommer fra to hold, eller på to måter. Det ene er denne verdens maktige. Det kan være konger og landshøvdingar, som det stod her. Det er autoritetene, det er staten, det er partiet. De gamle kristne fikk kjenne det i den eldste tid, og vi kjenner det i dag. En behøver ikke reise så langt. Det koster noe fordi de som har makt og myndighet ikke vil like dem som er kristne og bekjenner troen på Jesus.

Se hos Daniel i kapittel 3. Der står det at alle skulle tilbe et gudebilde, et bilde i gull av kongen. Alle skulle kaste seg ned og tilbe det. Så var det tre mann som ikke gjorde det. Da skulle en kanskje tenke at sånn en liten minoritet, kan ikke den få lov til å bli i fred og stelle med sitt. Nei, denne totalitære, politiske makt er så voldsom at den forlanger at *alle* skal bøye seg. Det er ikke nok at man er lydig mot statens lover, men man skal tro sånn som den politiske ideologi tror.

Vokt dere for menneskene, sier Jesus. Da blir man stillet på prøve. I det sjette kapittel hos Daniel har vi et annet slående eksempel. Der står det om Daniel selv. Han hørte som alle de andre dette

bud om at en ikke skulle tilbe noen annen enn kongen. I dag ville det vært sagt at du skal ikke tilbe noe annet enn partiet. Det statsbærende parti. Den statlige ideologi eller politikk eller hva det er for noe, du får ikke lov til å tro noe annet. Hva gjorde Daniel? Han gikk inn i sitt kammer og hadde åpent vindu til Jerusalem, og bøyet seg som han hadde hatt før skikk.

Det kostet ham en tur i løvehulen. Men Herren var med han. Dette press fra verdslige makthavere! Vi er ikke så helt fri her i landet heller. Det ble nevnt her i går at det var et sted de trenget ei kristen kjøkken jente, og da var det noen som smilte. Men det er snart ikke noe å smile av. Vi må se sannheten i øynene. Vi er kommet lengre enn det er hyggelig å tenke på, også i Norge. Det skal koste å stå som Daniel.

Men så kommer det også ifra et annet hold, og det må vi ikke glemme å ta med. For det kommer også fra *religiøst* hold. Jesus sier ikke bare at vi skal føres fram for konger og landshøvdingar, men vi skal føres fram i *synagogene*. Det vil si *de religiøse makthavere*. Det kan komme et veldig press over Guds barn fra religiøse retninger, dvs. fra slike som representerer «religion» og «åndelighet». Det har vi nok av eksempler på i Bibelen.

Ta f. eks. Johannes kapittel 9, hvor vi leser at Jesus helbreder en som var født blind. Dette måtte fariseerne og de skriftlærde ha greie på. Hvem hadde gjort dette? Da turde nesten ingen si noen ting. Foreldrene til gutten var engstelige de også, for, står det, de hadde bestemt at de som trodde på Jesus og bekjente seg til ham «skulle støtes ut av synagogen».

Ja, hører du det! Altså, de skulle ikke få lov til å være med der hvor Gud ble dyrket. De skulle stenges ute fra den åndelige sammenheng. Der hvor de leste i Guds ord, der hvor de forkynte Guds vilje, der skulle de ikke få lov til å være med fordi de trodde på Jesus.

Og det er ikke så fritt for at man har hatt en del av det. Nå i år er det et jubileum. Vi tenker på at

det er 450 år siden den Augsburgske bekjennelse ble lagt fram for keiser Carl. Og da var det ikke bare keiseren, den verdslige øvrighet som de hadde mot seg, men det var kirken de hadde imot seg.

Vi kan jo tenke på Luther da han stod i Worms. Da sa de til ham: Hvem er du som våger å stå imot så mange kirkemøter og så mange paver og så mange hellige menn og kvinner i kirken? Hvem er du som tør å reise deg mot hele den hellige romerske kirke? Har noen stått under noe større press enn Luther gjorde i Worms? Han svarte: Hvis dere ikke kan overbevise meg utifra Guds ord, så kan jeg ikke bøye meg. Her står jeg. Jeg kan ikke annet.

Dette presser kan komme på forskjellige måter. Det kan komme fra religiøse retninger som forlanger at vi skal bøye oss for dem. Rett som det er kommer en retning som presser på og vil få oss til å tenke at det vi har hatt av kristendom tidligere, det er lite eller ingenting verd. Nei, nå kommer den sanne og virkelige kristendom!

Dette er ikke noe nytt av i går, sånt har hendt ofte. Jeg husker noe som hendte i 1930-årene. Da kom en bevegelse som ble kalt Oxfordbevegelsen. Det kom noen amerikanere og fortalte oss hva kristendom er, det hadde vi ikke visst tidligere — ikke for alvor. Det ble et veldig røre. Jeg minnes et møte i Losjens store sal. Folk stormet på for å høre. Utenfor inngangen møtte jeg en gammel venn, og han sa til meg med et lunt smil: «Du, det er da interessant å være vitne til kristendommens innførelse i Norge!»

En lignende fornemmelse har jeg hatt senere også. Nå først kommer det! Og den som ikke da går med, han får høre at han er dømmesyk og forherdet — nå må du også følge med!

Menneskefrykt kan ha mange former. Vi har to eksempler på hvordan Peter bøyet seg av menneskefrykt. Det ene er i Getsemane. Og i ypperste prestens gård. Da Peter stod der ved ilden og varmet seg, var det en som sa til han: *Du er én av dem.* Nei, sa han, det er jeg ikke. Så var det en til. Han

nekret. Og så en tredje: *Du er en av dem. Ditt mål røper deg.* Du er fra Galilea. Du hører med iblant Jesu disipler. Da gav han seg til å banne og sverge og sa at han ikke kjente den mannen. Det var menneskefrykt, fordi han risikerte å få samme behandling som Jesus nå fikk.

Men det er et annet eksempel også i Bibelen på menneskefrykt hos Peter. Slå opp og les i Galaterbrevets andre kapittel. Det er lærerikt. Vi leser fra Galaterne 2, vers 11: «Da Kefas kom til Antiokia, så sa jeg ham imot like opp i øynene», sier Paulus, «for det var ført klagemål imot ham. For før det kom noen fra Jakob, så åt han sammen med hedningene». Jøder kunne ikke gjøre det, men så hadde jo Gud vist Peter at det som Gud hadde helliger, det skulle ikke han kalte vanhellig. Nå var de ett, jøder og hedninger i Kristus. Så åt han sammen med hedningene, men så kom det noen fra Jakob, står det, d.v.s. det kom noen veldig strenge folk ned og de sa: Hva er det du driver med, du som er jøde, du har ikke lov til dette her? «Da trakk han seg tilbake, og skilte seg ut for han var redd for dem som var av omskjærelsen.»

Hva betyr det? Jo, han var klar over hva som var rett, men så kom det noen som var av en annen mening. De sa: Dette her blir jo ganske galt, du må ta det mye alvorligere enn som så. — Det var judaistene, som sa at det ikke var nok å tro på Jesus. Nei, her må noe annet til. De må omskjæres, de må holde loven, det må bli på en helt annen måte. Det er alt for lite bare å tro på Jesus og bli frelst av nåde. Her skal mer til. Og det presset ble så voldsomt at Peter bøyet av — i første omgang.

Les Matteus 10 v. 32 og 33: «*Derfor hver den som kjennes ved meg for menneskene, han skal også jeg kjennes ved for min far i himmelen. Men den som fornekte meg for menneskene, han skal også jeg fornekte for min far i himmelen.*» Så viktig er det, sier Jesus.

Og da blir det spørsmål: Hvordan skal vi kunne overvinne menneskefrykten? Hvordan skal man kunne det? Vel, der er det mye å si, og la meg nå

prøve å trekke fram noe av Bibelens vitnesbyrd om den sak.

Da vil jeg gjerne aller først trekke fram noe fra kapittel tre hos Johannes. Der leser vi om Nikodemus, som kom til Jesus om natten. Han var fariseer, og han var en av jødenes rådsherrer. Hvorfor kom han til Jesus om natten? Det har det vært litt forskjellige meninger om. Noen sier at det var fordi han var redd for menneskene. Han snek seg ut i nattens mulm og mørke så ingen skulle se det. Men andre peker på en annen omstendighet: Slike læresamtaler mellom skriftlærde autoriteter ble holdt om natten for at ingen skulle forstyrre dem. De skulle få sitte i fred for innblanding fra menneskene. Det sier noen av tolkerne.

Jeg tenker meg kanskje at det var litt av beggedeler. Det som jeg ser som et stort poeng, er at han i alle fall kom til Jesus med sin frykt og med sin trang etter å få klarhet i sin frelsessak. Han kom til Jesus! Og det er den eneste redning som finnes. Du må aldri tro at du skal kunne greie det på den måten at du sier: Det skal jeg klare. Skulle jeg være redd for noen ting, jeg som er så modig! Nei, det duger ikke! Du får gå med din menneskefrykt til Jesus og snakke ut med ham. Det finnes ikke noen annen måte å ordne den saken på.

Jeg har en liten bok hjemme av den store pietisten August Hermann Francke. Den boken heter «*Nikodemus, eller menneskefrykten*». Det er en bok om menneskefrykt, og den kaller han for Nikodemus. Han gikk til Jesus med dette, og hvordan gikk det? Han fikk hjelp der. For se hva det står i kapittel 7 hos Johannes, vers 51. Der blir vi ført inn i Det høye råd hvor de drøfter hva de skal gjøre med Jesus. De vet ikke sin arme råd. «Denne hop som ikke kjenner loven er forbannet», sier de, de er så sinte så det ryker. Da står det at Nikodemus sier til dem: Vår lov dømmer da vel ikke noen uten at de først har hørt ham og fått vite hva han har gjort? — Ja, det var ikke dårlig det! Denne mannen som var redd for å komme på lyse dagen, her står han midt i ulveflokkene og legger inn et ord for Jesus. Jeg synes det er fint.

Videre står det i Johannesevangeliet 19, 39, at da Jesus skulle tas ned ifra korset, hvem kom da? Det var Josef fra Arimatea og Nikodemus. Nå brenner han alle broer, nå vil han bekjenne Jesu navn. Han er vel ikke ferdig med menneskefrykten, hvem blir egentlig det? Men han står fram allikevel.

Det er en eneste ting som kan jage menneskefrykten ut, og vet du hva det er? Det er *frykt for Gud*. Det leser vi om hos Lukas i kapittel 12, vers 4 og 5. Der sier Jesus: «Men jeg sier til dere, mine venner: Frykt ikke for dem som slår legemet i hjel og deretter ikke kan gjøre mere, men jeg vil vise dere hvem dere skal frykte for. Frykt for ham som har makt både til å slå i hjel og til deretter å kaste i helvede. Ja, sier jeg eder, for ham skal I frykte.»

Menneskefrykt, den helbredes ved guds frykt og ved ingen annen medisin. Og guds frykt bor i det hjertet som er frelst av nåde ved tro for Jesu skyld. Du skal gjøre med menneskefrykten som med alle dine andre synder, for det er et utslag av kjødet og en synd. Du skal bekjenne det for Jesus og få tilgivelse. Du skal ikke tenke at du skal komme til han omtrent som når du har tom bensintank: Du får en påfylling og så skal du selv klare resten. Hele den tankegangen er spint gal. Nei, du skal komme som en fortapt synder til Jesus, og ta imot nåde som nåde. Og så bli frelst for det blods skyld som rant på korset. Du er jo ingen ting i deg selv, men du har alt i Jesus. Han vil hjelpe deg med menneskefrykten synd som med alle andre synder. En må få tilgivelse for det, og så få den kraft som han gir dem som er frelst av nåde og ikke har noe i seg selv, men har alt i Jesus.

Her er det en ting som jeg gjerne vil peke på. Det skulle jeg ønske du ville notere deg og ikke glemme: Som kristen er du på en måte to, du har både kjødet og Ånden. Kjødet er den syndige natur som vi er født med. Den arv som vi har fra Adam. Den onde natur som er der også hos en kristen. Vel er kjødet korsfestet, det er overgitt til døden, men den gamle røver rører på seg, det er ennå liv i ham. Men — som katekismen sier — kjødet skal druk-

nes ved daglig anger og bot, og derimot skal det daglig fremkomme og oppstå et nytt menneske, som skal leve for Gud i rettferd og renhet.

Den gamle natur er der stadig. Og den gamle natur blir aldri annerledes. Kjødet er ikke Guds lov lydig og kan heller ikke være det, sier Paulus i Romerbrevet, kapittel 8. Menneskefrykten er et uttrykk for kjødets vesen. Derfor vil det ligge som en fare og som en fristelse endog hos en gammel kristen. Så må du ikke bli alfor forskrekket om du kjenner fristelsen i deg selv og tenker som så: Jeg kan visst ikke være noen kristen, jeg som enda kjenner frykten for mennesker. Frykten for å bekjenne, frykten for å tone flagg, det er kjødet. Hva skal jeg gjøre med det da? Du skal overgi det til døden. Det skal dø, akkurat som alle andre synder og onde tilbøyeligheter og onde tanker og onde drifter. Og så skal det nye mennesket leve, det som ble født da du kom til troen. Du kan lese om det i Galaterne 5, om kjødet som står imot Ånden og Ånden står imot kjødet. La det gamle mennesket dø, menneskefrykten dø som alle andre synder og la det nye mennesket leve. Det trenger ikke annet enn å leve, og det lever av nåden ved Ånden i troen på vår Herre Jesus Kristus.

Hold deg til Guds ord! Når jeg har Bibelens vitnesbyrd om hva som er rett, så skal jeg bare gå hen og gjøre det. Og så skal det gå med deg som det står om en av kongene i Juda: *Hans mot vokste mens han gikk frem på Herrens veier.* 2. Krøn. 17, 6. Det var lite mot til å begynne med, men så gikk han fram på Herrens veier, og så vokste motet mens han gikk.

Det ble fortalt om en av pionermisjonærerne i det sydlige Afrika i det forrige hundreår. Han og hans kone, betydelige mennesker begge to, de var modige som løver, ble det sagt. Det var vanskelige forhold, og misjonærerne har fremdeles ofte vanskelige forhold. Men, heter det seg, han var født med et løvehjerte, men hun var født med et duehjerte. Hun var ikke modig av naturen, slik han

var. Men når det stod på, var de løver begge to, for de levde i Jesus.

Og så er det så velsignet når jeg ut fra Bibelens ord vet hva det er som er rett, så kan jeg bare gå hen og gjøre det. Og her skal jeg fortelle hva jeg hørte i Japan. Det var en kvinne som var en troende, og hun var den eneste kristne i hele familien. Det er ikke lett. Så sa svigerfaren at ved nyttårsfesten skulle hun ordne med fedrealteret, og utføre seremoniene. Da sa hun til mannen sin at hun ikke kunne gjøre det fordi hun var en kristen. Jo, sa han, det må du gjøre, for du kan ikke fornærme min far. Hva skulle armingen gjøre da? Så gikk hun til noen i menigheten og la fram sin nød. De sa: Det betyr ikke noe, for deg, du tror jo ikke på det likevel. Det er jo bare en seremoni. Det kan du bare gjøre, for du vet jo at det er ikke noen ting og at det ikke betyr noe for deg. Men hun var ikke rolig for det. Så gikk hun til pastoren og klaget sin nød for ham, og pastoren visste at dette har de diskutert i lange baner i Japan. Han sa: Det er et vanskelig spørsmål. Så gikk hun til bibelkvinnen i forsamlingen. Der fikk hun klar beskjed: Ja, men det står i Bibelen det! Så leste de i 2. Mosebok kapittel 20, og der står det: Du skal ikke gjøre deg noe utskåret billede eller noen avbildning av det som er oppe i himmelen eller nede på jorden, og du skal ikke bøye deg for det og tilbe det og tjene det, for jeg er Herren din Gud. — Takk skal du ha, sa hun, nå vet jeg det. Så gikk hun med Bibelens ord og sa greit ifra til svigerfaren at hun ikke kunne gjøre det, fordi hun var en kristen. Så var Gud nådig og hjalp henne. Svigerfaren sa: Vel, da får en annen gjøre det. Det kunne kanskje gått verre en annen gang, men der gikk det godt.

Menneskefrykt fører i snare, står det i Ordspråkenes bok 29,25, men den som har samvittigheten frigjort i evangeliet og som holder seg til Guds ord i Bibelen, han behøver ikke frykte mennesker. Våg å stå som Daniel, hjelp fra himlen vent, fatt som han et hellig forsett, gjør det fritt bekjent.

Bunden eller frigjort

Johs. 8,36-fg.)

I dette Guds ordet står det at Jesus taler til dei jødane som trudde på han. Mil-lom Anna sa han til dei: «Får nå Sonen gjort dykk frie, så vert de retteleg frie». Dei protesterte mot denne tale og sa: «Me har aldri vore trælar for nokon, korleis har det seg at du seier me skal vertha frie». Slik tale kunne dei ikkje forstå, og det er dei nok nok ikkje alleine om. Mange menneske også i vår tid tenkjer på same måten.

Ofte har eg undrast over at det går an å leva i trua på at me er frie menneske, og i verkelegheita vera bundne utan å sjå det. Bibelen gjev svar på kva som er årsak til det. «*Denne verda sin Gud har blinda det vantru sinn, så Ijoset frå evangeliet ikkje får lysa for dei.*» (2. Korint. 4,4). Og her i Johs. 8 seier Jesus at berre den som blir verande i Guds ord lærer sanninga å kjenna, og sanninga skal frigjera dei. Av dette ser me at det er vantrua som hindrar Ijoset frå Guds ord frå å trengja inn i hjarta, som er årsaka til at menneske kan leva i trua på at dei er frie, men er bundne utan å vita det.

Det er også årsaka til at desse jødane trudde dei var Abrahams barn - at dei var Guds barn - og Jesus viser dei at dei hadde djevelen til far, og ville helst gjera det far dykkar huggast. Og det begrunna han med deira forhold til Jesus og orda han forkynne - Guds ord.

Jesus svara dei som meinte dei var frie menneske, og som protesterte på orda

hans: «*Den som gjer synd, er træl åt synda.*»

Ikkje minst for den som er ung, men også for den vantru som er utanom Ijoset frå Guds ord, kan synda sjå ut for å vera tillokkande, ufärleg og vera sjølv fridomen. Kan du bli løyst frå det du har lært, frå dogmene og det dei truande har lært deg i heim, skule og bedehus, frå Guds ord sin påverknad, då først kan du leva som eit frigjort menneske. For dei som lever i denne villfaringa, ser det ut som om dei er frigjorte menneske, men dei som er truande er bundne i gamal tru og overlevering, utan fridom til å vera med på dei mange ting dei har hug til, at dei lever eit unaturleg og bunde liv som menneske.

Har dei rett i det? *Nei!* seier Guds ord, og livet si erfaring viser det for kvar den som vil sjå og lata Guds ord opplysa tanke og hjarta.

Den som gjer synd, er træl åt synda

Du som er ung, kjem ikkje langt på livsvegen før du møter vantrua og freisting til synd. Du møter spott og hånd over at du trur på Jesus, over at foreldra dine er truande, du er bunden i gamle fordommar som opplyste menneske ikkje trur på lenger. Vidare blir livet i verda ei freisting du må prøva, først verdsleg song og tilbeding av song-stjerner, filmstjerner, med bilet av dei på veggen i soverommet, og namnet deira skrive på regnfrakken eller andre klede, sidan til

dans, alkohol, seksualitet o.s.v. Dette fører nok i fyrstninga til kamp millom trua på Jesus og Guds ord, og lysta og freustinga til verda og synda, men for mange endar det med at du *gjer synd*.

Du kjem ikkje langt på synda sin veg før du erfarer sanninga av Jesu ord: Den som gjer synd, er træl åt synda.

Du som let deg lokka til drikk, til alkohol, er du fri? Eg har møtt mange som trur dei er frie, men er bundne så dei ikkje kan la det vera å drikka. Fyrst var du bunden av kameratane, sidan av alkoholen. Om du ikkje vil erkjenna det, så slutta med det i dag! Då vil du nok erfa at du er bunden, anten av menneske, skikk og meining eller av alkoholen.

Sameleis er det med tjuven, med den som lever i hor og seksualitet og lauslivnad, banning og annan syndig og uliddeleg tale, kjærleik til pengane, ein høg levestandard. Aller verst er det å vera bunden av verda si ånd og vantru. Om du ikkje trur det, kan du berre prøva venda om og søkja Gud, så vil du få erfara verda og tidsånda sine sterke band. Den som gjer synd, er træl åt synda, sa Jesus. «Vert de verande i mine ord, så skal de få læra sanninga å kjenna, og sanninga skal gjera dykk frie».

Kva er så den sanninga me møter i Guds ord og som frigjer? Fyrst lærer du den sanninga at du er ein syndar, i tankar, gjerningar og ord, skuldig til døden for syndene mange. Dernest når du prøver koma bort frå synda erfarer du at du er bunden, du korkje vil eller kan lyda Guds lov, du ser at du er hjelpelaus og fortapt, utan Gud og utan von i verda.

Kva vil det så seia å bli verande i Guds

ord? Det vil seia at du erkjenner sanninga av Guds ord, med andre ord gjev Gud rett, tar imot ordet og sanninga utan å protestera. Då spør du: Kven skal fri meg frå synda og skulda og min fortapte tilstand, frå denne døden sin lekam? Slik spurde også Paulus i Rom. 7. kap. og han svarar med Skrifta: *Gud vere takk, ved Jesus Kristus!*

Det er den andre og største sanninga du lærer å kjenna i Guds ord, at *Jesus Kristus kom til verda for å frelsa syndrar*. Han kan fullkommen frelsa dei som kjem til Gud ved han, og den som Sonen får frigjort, han vert verkeleg fri. Slik talar Gud!

*Til fridom har Kristus frigjort dykk
(Galat.5,1).*

Det gjorde Jesus då han tok verda si synd på seg, tok verda si skuld og dom på seg, synda si løn som er døden, sona dei ved å gi sitt liv og sitt blod i staden for oss på Golgata kross. Jesus blei gjort til synd for oss, så me skulle leva ved han og bli rettferdige for Gud i han. *Det er fullført*, sa Jesus på krossen. Synda var sona, skulda er betalt, domen er eksekvert på Jesus i staden for syndaren. Når Jesus leid og døydde på krossen, lærer Ordet at Gud i Jesu menneske-skikkelse, forlikte verda med seg sjølv, så han ikkje lenger tilreknar dei syndene deira (2. Kor. 5,19), han vann seg rett til å vera rettferdig og gjera rettferdig den som har tru på Jesus. seier Rom. 3, 21,-fg.

Skrifta vil læra deg den sanninga å kjenna at Jesus er den einaste som kan frelsa og frigjera ein fortapt syndar, og han kan fullkommen frelsa dei som kjem

til Gud ved han. Men verda si store naud er at det finst så få syndarar, det vil seja som ser og kjenner sanninga at me er hjelpeause og fortapte menneske som treng å bli frelst av nåde. Det står at Menneskesonen søker og leitar etter fortapte syndarar for å frelsa dei. Er du ein av dei? så kom til Jesus — kom til Ordet og gjer etter det, og du skal få erfara at læra er av Gud.

Kva vil det så seja å vera verkeleg fri?

Den som Sonen får frigjort, blir verkeleg fri frå lova si skuld, dom og straff, frigjort frå synda og alle dens fylgjer. Jesus blei fødd inn under lova for å kjøpa dei frie som var under lova, så me skulle få barnerett hjå Gud. Jesus tok synda, skulda og domen på seg, så me skulle vera fri.

Då er me fri frå vårt gamle menneske, det falne syndemenneske, som bur i vår natur, fri frå det me er av naturen, det me har gjort og kjem til å gjera. Gud reknar ikkje med det lenger, for han reknar åleine med Sonen, det nye menneske som bur i oss, og som set ved Faderens høgre hand i himmelen.

Samvitet er frigjort ved trua på Jesu Kristi blod som vart utgytt for oss. Sjá Hebr. 9,14! Ved Jesu Kristi blod har du frimod til å gå inn i heilagdomen, til å møta Gud åsyn til åsyn.

Du er frigjort i di ånd, til å vedkjenna deg Jesus overfor dei vantru, frigjort til å fylgja Jesus midt imot tida si ånd og straum. Til fridom har Kristus frigjort oss, bruk berre ikkje fridom til høve for kjøtet, sa Guds ord i Galat. Kjøtet, den falne natur me blei fødd med og endå lid

under, den har ingen fridom, for lever de etter kjøtet skal de døy. Den Sonen frigjør tar kampen opp imot lysta og synna, den har ingen krav på oss lenger, me er frigjort til å fylgja Jesus og hans ord, for me høyrer han til og er dyrt kjøpte ved hans eige liv og blod. Om dette talar Guds ord klart i Romarbr. 6.kap:

«For har me vorte sameina med han ved likskapen med døden hans, so skal me og verta det ved likskapen med oppstoda hans, sidan me veit dette at vårt gamle menneske vart krossfest med han av di synde-lekamen skulle verta til inkjes, so me ikkje skal tena syndene lenger; for den som har døytt, han er rettferdigjort frå synda. Men har me døytt med Kristus, so trur me at me skal leva med han, av di me veit at etter Kristus sto opp frå dei døde, døyr han ikkje meir; døden har ikkje lenger velde yver han. For den døden han døydde, den døydde han ein gong for synda, men det livet han lever, det lever han for Gud. Soleis lyt dø og halda dykk for døde for synda, men levande for Gud i Kristus Jesus.

So lat då ikkje synda råde i den døyelege lekamen dykkar, so de lyder lystene hans! Bjod ikkje heller lekamen dykkar fram å synda til våpen for urettferda, men bjod dykk sjølve fram åt Gud, sidan de frå døde har vorte levande, og bjod lemene dykkar fram åt Gud til våpen åt rettferda. For synda skal ikkje få råde yver dykk; de er ikkje under lova, men under nåden».

Amund Lid

Skrøpelig i Jesus

(2. Korint. 13, 3—6)

Mel.: O Hellig Ånd du skatt så skjønn.

*Jeg skrøpelig er i Guds Sønn.
Se det lar Gud meg kjenne
når uten lyst til ord og bønn,
jeg får til Gud meg vende.
Jeg kjenner syndens onde lyst
er mine tanker i mitt bryst
som jeg må sant erkjenne*

*Jeg kjemper troens gode strid.
Kan jeg en kristen være
slik som jeg er i denne tid,
så lite til Guds øre?
All verdens ting seg trenger inn,
i hjerte, tanker, liv og sinn,
som kan gudsliv fortære.*

*Jeg har bekjent meg som Guds barn,
men er for Gud jeg rede?
Jeg ser meg selv i syndens garn
med verdslig lyst og glede.
Så sløv jeg ser hva Gud meg vil,
men får det ikke mere til,
og kjenner Herrens vrede.*

*Da høres Herrens kjære ord:
Jeg kan rettferdiggjøre
ugadelig og synder stor
som intet selv kan gjøre.
Din synd tilregnet er min Sønn.
Hans liv, din bryllupsdrakt så skjønn,
skal deg fullkommen gjøre.*

*Helt skjult i Jesu herlighet.
Jeg selv en fattig synder.
Jeg intet annet har og vet
som gjør at Gud meg ynder.
Hva han for Gud er i mitt sted,
er alt jeg har til liv og fred,
og det som jeg forkynner.*

Kristoffer Høie

Ei kritisk tid!

Alle mennesker som får høre evangeliet om Jesus, de blir satt på valg. De kommer inn i en kritisk tid, da de ofte spør seg selv: Skal jeg la meg overtale av evangeliet og Guds Ånds kall og stemme? Skal jeg bøye meg for Guds nåde-kall og frelsestilbud og la meg frelse av Jesus? Ja, for mange blir dette en meget kritisk tid. For dette valget vil jo få stor betydning for deres eget liv i hjem, arbeid og samfunn. Ja, det vil også få stor betydning for alle dem som de omgås med av slekt og venner og på arbeidsplassen.

Bibelen forkynner det, og Livets hverdag stadfester, at dette viktige valget kan bli livets største tap og minus, men

velger de rett, så kan det bli livets største pluss, lykke og rikdom.

1. *En kritisk tid:* Judas valgte en slump penger og forrådde sin beste venn og frelser. Livet ble ødelagt, han ble fortapsens sønn for tid og evighet.

Den rike yngling valgte å gå bedrøvet bort fra Jesus i kallets time. Det står ikke noe om at han ble frelst senere.

Jødefolket forkastet Jesus, de kjente ikke sin besøkelsestid. De ble rammet av Guds dom. Luk. 19, 41—44.

2. *Disiplene lot seg frelse. De forlot alt og fulgte Jesus.* De ble frelst og lykkelig for tid og evighet. Hva vil du velge idag?

A. S.

REISERUTER

For forkynnarane i Norsk Luth. Lekm. misjon 2. halvår 1982

Odd Dyrøy: Varaldsøy, Randaberg, Namdalen, Ellingsøy, Natås, Littleås, Hundvin, Brekke, Yndesdal, Breivik, Sannidal.

Reidar Linkjendal: Steinsdalen, Norheimsund, Tørvikbygd, Gravdal, Elnesvågen, Rolvsnes, Folderøyhamn, Finnås.

Godtfred Nygård: Tysvær, Håvik, Vikebygd, Stord, Fitjar, Stranda, Randaberg, Nærø, Bygland, Ås, Askim, Sannidal.

Amund Lid: Til disposisjon.

Margrete Skumsnes: Vitjar foreiningane når det høver.

Styret.

Kristus lever i meg

(Galat. 2,20)

Foruten de andre betydningene som Kristi fødsel har, er det fullkommen brettiget, når man også lar den ha den betydning at den fremstiller for oss som i et billede den sannhet at

Kristus må fødes i oss

Verden, det vil først og fremst si menneskeheten, vil være død og tom, uungåelig hjemfallen til fortapelsen, dersom ikke Kristus ble født i den. Hvert eneste menneskeliv er dødt og tomt, øde og tomt (se 1. Moseb. 1,29) inntil Kristus er født inn i det, og fortapelsen er uungåelig for dem i hvem han aldri blir født.

Kristus født i meg, det er: Kristus lever i meg, han lever i meg, han lever i meg sitt liv (Galat. 2,20). Liksom det også heter: «Jeg i dem» (Johs. 17,23).

Men dette «Kristus i meg» er ikke som et maskineri satt inn i meg, som et urverk som trekkes opp og så går. Det er et forhold mellom to personer, - *Kristus og meg*. Kristus kan ikke leve i meg, uten når det sinn finnes i meg som har funnet uttrykk i ordene: «For meg er det å leve Kristus». Det er et forhold hvis sannhet og virkelighet helt beror på gjennsidig hengivelse.

Når «Kristus lever i meg» har funnet sin klare, bevisste utfylling ved «for meg er det å leve Kristus», så har man nått

frem til det fullkomne uttrykk for denne gjensidige hengivelse.

«For meg å leve Kristus», det inneholder fra min side den hellige beslutning, med hvilken jeg går min frelser imøte. Og således blir jeg hans og han min. Således er han «født i meg» for å leve i meg.

Og hvis dette liv fortsetter i den samme hellige Ånd, hvori det begynte, så vil dets innerste vesen være en stadig fornyet hengivelse.

Om hans hengivelse er der ingen tvil. Hans komme fra Faderens herlighet til et fattig liv i en syndig og mørk verden er meg et stadig pant på, at han kommer til meg fattige synder i all min ringhet.

Om hans hengivelse er der ingen tvil. Hvordan er det med min hengivelse til ham? Hvordan er det med din?

*Men Gud være tak
for sin usigelige gave!
O min Immanuel,
kom i mit hjerte at fødes!
Kom du, min Frelser!
Thi uten deg må jeg forstøtes,
Lev udi meg,
gjør meg til et nu med deg,
Gud signe dagen, vi møtes!*

Johannes Brandtzæg

4360 Værhaug Således skal der være glæde i himmelen over en synder som vender om

(Luk. 15,7)

Les det 15 kap. hos Lukas. Det er så forunderlig rikt på trøst for en synder.

En tanke griper meg stadig påny i min sjels dyp; det er en av de tanker som dette kapitel stiller frem for oss i så såre skjønt et lys:

Her går jeg fattige synder, trykket av synd og sorg over synd, og mitt hjerte blir ofte så tungt. Det finnes ikke et eneste menneske, som jeg med full fortrolighet og ganske uforbeholdent kan fortelle alt som rører seg i min sjel.

Men se, der er Gud; For ham er den enkelte sjel så kjær, så den kunne ikke være ham kjærere, om det var den eneste sjel i verden som han hadde omsorg for. Jeg kan være viss på, at når jeg vender mit øye bønfallende mot ham, så hviler hans øye kjærlig på meg, allerede lenge før jeg tenkte på å søke ham. Og jeg synes jeg kan se, hvorledes hans øyne lyser opp og utvider seg av kjærighet og glæde, når jeg kommer og betror ham

mine sorger og klager for ham over mine byrder.

Gud glemmer ikke den ene blandt de mange. Og jeg er så takknemlig for de ord i Bibelen, som forsikrer meg om at min plass i Guds hjerte, blir ikke mindre ved det han har tusener gange tusener rundt den hele jord, som har krav på hans kjærlighet, - og at det blandt disse er så mange betre kristne enn jeg er. Er jeg et svakt barn, så er jeg dog barn.

*«Det er fryd i himmelrike,
han en synder seg omvndt,
Engler ned til jorden stige,
av Guds miskunnhet utsendt,
salve hjertet, som enn bløder,
Nådens Ånd det gjennemgløder,
bort al tvil og mishåp støter,
sæl er den, som slikt er hendt.»*

Johannes Brandzæg.

